

за селцето Матово, едно малко кученце, което ровѣло снѣга и жално скимтѣло. Отишелъ при него и останалъ смаянъ отъ това, което видѣлъ. Върху пѣтя, полузатрупано въ снѣга, лежало то-

ва момченце! Попипалъ гърдички-тѣ му и усѣтилъ, че сърдцето му още бие. Извикалъ веднага другаря си и заедно пренесоха клетичкото момченце тукъ. Едва го спасихме! Горкичкото, припаднало отъ гладъ и студъ.

Погледнахъ пакъ момченцето. Видѣхъ боситѣ му крачка и облѣченото му въ дрипи слабо тѣлце, което потрѣпваше въ тежкия сѣнь.

Предъ очитѣ ми, като на кинолента, изпъкнаха днешнитѣ дивни часове, които прекарахъ всрѣдъ снѣжнитѣ ридове съ волнитѣ ми другарчета. Безъ да искамъ, почувствахъ тихото страдание на дри-

павото момченце, което въ момента, когато ние сме лудували, е зѣзнѣло самотно и гладно.

Две сълзи опариха клепкитѣ ми и тихо се стекоха по приbledнѣлитѣ ми бузи. Кученцето, види се, съзрѣло сълзитѣ ми, проскимтѣ тревожно и мушна муцунката си въ спящото момче. После, каточели, разбрало сълзитѣ ми, спрѣ погледъ върху мене.

Умнитѣ му голѣми очи докоснаха гърдитѣ ми, разтвориха ги и погалиха сърдцето ми съ кроткия мѣлчаливъ упрѣкъ:

— А днесъ помисли ли за насъ?

Безъ да кажа нѣщо, паднахъ въ скута на майка си, прегърнахъ я силно и... безутешно зарадахъ.

Това се случи въ днитѣ на моето ранно детство.

Отъ тогава минаха много години, посрещнахъ първия снѣгъ на доста зими, но всѣкога, когато видя, че отъ посивѣлото зимно небе подкачватъ играта си първитѣ снѣжинки, тая случка изпъква съ неописуема яснота въ душата ми. И тамъ, заедно съ радостта, която изпитва всѣки човѣкъ при първия снѣгъ, трепва и една дълбока печаль. Защото отъ умнитѣ очи на рошавичкото кученце разбрахъ, че не всички деца по земята посрѣщатъ съ радост първия снѣгъ...

Георги Русафовъ